

nem z r. 1910 změna tím způsobem, že jednak úlevy a výhody, pojaté dosud do jediného článku, rozvrženy byly do článků několika, při čemž vůdčí zásada, že tyto úlevy a výhody mohou býti vládou poskytovány dle jejího uvážení, pojata do úvodu prvního z článků těch, a dále změněna fakultativní dikce čl. IX bodu 4 v kategorickou dikci čl. XIX posl. odst.

Že změna ta v prvním směru jest pouhou změnou rázu technického, je jasno. Nss však dospěl k názoru, že ani v druhém směru nezamýšlel zákonodárce přivoditi změnu materiálního rázu, t. j. v tom smyslu, že by dosavadní fakultativnost při poskytování sporné výhody měla býti změněna v povinnost vlády výhodu tu poskytnouti. Nss byl při tom veden úvahou, že zákonodárce, kdyby byl změnu takovou chtěl přivoditi, byl by to musil vyjádřiti jasněji; zejména nebyl by směl ustanovení, mělo-li se z předpisu fakultativního změnit v předpis kogentní, ponechati zařaděno mezi všemi ostatními předpisy, jimž podle vůdčí zásady vyslovené v úvodní větě čl. XVIII měl i nadále zůstat zachován ráz fakultativní. K tomu budiž ještě poznamenáno, že ani v materiálních k zák. č. 149/10 není nejmenší zmínky o tom, že by snad změna v dikci sporného ustanovení byla provedena úmyslně a s intencí zaručiti napříště podnikatelům drah nižšího řádu právní nárok na přiznání této výhody.

Veden těmito úvahami, dospěl nss k názoru, že st-lka ani z ustanovení čl. XIX posl. odst. zák. č. 149/10 nemůže dovozovati právní nárok na poskytnutí výhody zde uvedené. Nemohlo proto odepřením této výhody býti porušeno žádné subj. právo st-lčino a slušelo stížnost její zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 8856.

Vojenské věci: Promlčení voj. taxy nemůže počítí, dokud nevznikla povinnost platiti taxu.

(Nález ze dne 27. října 1930 č. 32.388/28.)

V ě c: Ing. František R. v P. proti ministerstvu vnitra o služební taxu náhradní.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Platebními rozkazy z 15. prosince 1927 vyměřil magistrát hl. města Prahy st-li na rok 1919 služební taxu náhradní částkou 113 Kč, na rok 1920 částkou 458 Kč. Odvolání z těchto platebních rozkazů nevyhověly zsp v Praze rozhodnutím ze 14. května 1928 a z 25. dubna 1928 a min. vnitra nař. rozhodnutími. — — —

O stížnostech bylo uváženo takto:

Jde o otázku, zda právo vyměřiti taxu jest promlčeno, či nikoliv. Žal. úřad zastává názor, že — když teprve šem 2 zák. č. 231/24 byla na st-le jako domobrance, o němž nebylo u odvodu konečně rozhodnuto, rozšířena povinnost taxovní — nastala pro něho povinnost platiti taxu teprve účinností tohoto zákona a proto před touto dobou promlčení počítí nemohlo. St-l oproti tomu namítá pouze, že okolnost ta

není rozhodnou, kdyžtž učinil přihlášku již v roce 1922, takže úřad měl již tehda podklad právní k vyměření taxy, a promlčení sluší proto čítati od této doby a nikoliv od účinnosti zák. č. 231/24. Nss nemohl tomu přisvědčiti.

Dle § 9 č. 6 zák. z 10. února 1907 č. 30 ř. z. platí co se týče promlčení voj. taxy obdobně ustanovení zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. Dle § 1 tohoto zák. počíná promlčení, když dojde správní rok, v němž poplatník učinil žádost povinnosti své, oznámíti resp. podati základy k vyměření nebo předepsání, anebo, není-li poplatník povinen tak učiniti, když dojde rok správní, v němž poplatek povinný vzešel.

Promlčení práva předpokládá pojmově, že právo, které se má promlčeti, již existuje. Dokud právo to neexistuje, nemůže promlčecí lhůta počítati. Poněvadž však právo, požadovati určitou dávku, není nežli rubem povinnosti, dávku zaplatiti, nemůže důsledně o promlčení a tedy ani o počátku běhu promlčecí lhůty býti řeč, dokud nevznikla příslušná dávková povinnost.

Nař. rozhodnutí vycházejí z předpokladu, že st-l nepodléhal podle zák. č. 30/1907 ř. z. povinnosti platiti vojenskou taxu náhradní, a že tato povinnost byla naň vztážena teprve zákonem z 29. září 1924 č. 231 Sb. Proti tomuto předpokladu st-l ani po stránce skutkové ani po stránce právní nebrojí. Jestli však povinnost platiti voj. taxu náhradní byla st-li uložena teprve zákonem č. 231/24, a tedy právo státu na vojenskou taxu náhradní vzniklo teprve účinností tohoto zák., t. j. podle § 5 dnem 5. listopadu 1924, pak nemohlo před tímto termínem počítati ani promlčení práva na taxu.

Okolnost, že st-l v roce 1922 aneb i dříve podal přihlášku k voj. taxe náhradní, je v tom směru docela irelevantní, neboť podání přihlášky osobou v době podání k placení taxy nepovinnou nemohlo poskytnouti státu právní podklad pro to, aby této osobě taxu předepsal.

Vyslovil-li tedy žal. úřad, že vyměřená voj. taxa náhradní není promlčena, nelze shledati, že by výrok ten odporoval zákonu.

Č. 8857.

Samospráva obecní (Slovensko): Obecní přírážka k nějaké dávce státní sdílí zásadně právní osud dávky, k níž se vybírá.

(Nález ze dne 27. října 1930 č. 398/29.)

Prejudikatura: Boh. A 4812/25, 5716/26, 8369/30.

Věc: Zemská úřadovna pro pojišťování dělníků v Bratislavě proti župnímu úřadu v Bratislavě o přírážku ke státnímu poplatku z převodu nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dávkové oddělení města Bratislavy vyměřilo st-li plat. rozkazem z 18. listopadu 1925 10% ní obecní přírážku k státnímu poplatku předepsanému částkou 14.110 Kč 20 h z převodu nemovitostí mezi živými.